

Internationaal Shiatsu Congres FFST in Canet en Roussillon 17 en 18 oktober 2009 door Anushka Hofman

Voor het 4e shiatsu congres van de Federation Francaise Shiatsu Traditional, de FFST waren top docenten uitgenodigd uit Engeland, Zwitserland en Duitsland. Alan Nash en Anushka Hofman hadden de eer om voor de eerste keer Nederland te vertegenwoordigen. Alan werd gevraagd om twee maal een 3 uur durend shiatsu seminar te geven. Anushka heeft vier maal een Do-In les verzorgd. Hieronder een verslag van Anushka Hofman van haar belevingen tijdens het congres.

“Op vrijdag 16 oktober werden we opgehaald van het vliegveld in Perpignan en samen met onze Britse collega Cliff Andrews naar ons hotel gebracht in Canet. Daar werden we warm onthaald door de president van de FFST, Gabriel Enzo Cimino. Tijdens het feestelijke welkomstdiner, waar we pas om 21.00 uur aan tafel gingen en iets teveel wijn dronken, ontmoetten we onze collega’s: Marlies Schweizer uit Lausanne, Wilfried Rappenecker uit Hamburg en Cliff Andrews uit Norwich U.K. Het werd een uitbundig feestje waarbij ook nog de verjaardag van Wilfried Rappenecker werd gevierd, met een spuitende vuurpijl midden op tafel. Ik zat naast een journalist uit Parijs die beloofde een artikel te gaan schrijven over Do-In.

Het was een vrolijke boel alleen bekwam ons, de docenten, een steeds grotere ongerustheid. Het was inmiddels bijna nacht en kregen we nu pas te horen dat het gehele congres zou plaatsvinden in een soort glazen stadion. En dat het aantal deelnemers 130 zou zijn!?! De microfoon zou pas de volgende middag arriveren. Ik was in een klap weer wakker en nerveus. Maar toen de organisatie mij voorstelde om de groep voor Do-In in tweeën te splitsen, zei ik stoer: “*Ach welnee, doe ze dan maar alle 130 tegelijk.*” Het late eten, gecombineerd met teveel wijn en de verrassing over de hoeveelheid deelnemers, gaf mij die nacht zoveel hartkloppingen dat ik niet echt veel geslapen heb.

De volgende ochtend om 9.00 uur werden we als schapen naar het stadion gereden. Een immens glazen gebouw; een sporthal. IJskoud daarbinnen!! Drommen wachtende mensen ervoor. De leraren werden voor de massa neergezet en een voor een door het bestuur van de FFST voorgesteld. We werden gevraagd om iets over onszelf te vertellen. Ik was zowaar de eerste die aan het woord kwam. Alle spanning was verdwenen en ik was op slag volkomen mijzelf. Ik werd als het ware boven mezelf uitgetild. Daarna begon de Do-In en ik had de mensen in no time enthousiast en aan het lachen. Ondanks dat er een tolk tussen zat, maakten we direct contact en ik zag hun gezichten oplichten. De studenten in Frankrijk waren alleen bekend met de basis strekkingen van Do-In, wat zij Makko-Ho noemen. De Do-In zoals wij dat op school leren, was voor hen volledig onbekend. Hun enthousiasme was groot toen we een partneroefening uitvoerden, waarbij we onze partner op de rug namen en de voorzijde daarmee strekten. De directeur van de FFST glunderde wat je straks op de films en foto’s kunt zien!

De workshops van Alan Nash, Marlies Schweizer, Wilfried Rappenecker en Cliff Andrews waren eveneens een groot succes. Het bleek dat alle vier deze “ouwe rotten in het vak” toevallig precies in hetzelfde jaar gestart waren, namelijk in 1981. Geen goed wijn- maar wel een goed shiatsu jaar!! Cliff richtte in dat jaar samen met Paul Lundberg “the British school of shiatsu” op, Alan zijn “Nederlandse School voor klassieke Shiatsu”. Wilfried, die van oorsprong arts was maar zich volledig had toegelegd op shiatsu, richtte de shiatsu school van Kiental op. Marlies was en is een van zijn meest gevraagde docenten.

De manier van werken met shiatsu, maar vooral hoe zij vieren zich hierin ontwikkeld hadden, bleek veel overeenkomsten te hebben. Zij waren nu allen in een fase beland waarin zij hun werk steeds meer verinnerlijkt hadden. Hun traditionele benadering van tsubo’s en meridianen

was veranderd van de “letterlijke handpalm en vingerdruk techniek” naar een benadering vanuit een innerlijke aandacht. Noem het meer magisch of noem het kwantumfysisch; het is niet eenvoudig in woorden uit te leggen. Je moet het voelen en meemaken.

In ieder geval was het congres een enorm groot success. De deelnemers waren laaiend enthousiast en dankbaar. Ze wilden meer! We maakten belangrijke contacten. Wilfried Rappenecker beloofde ons dat we voor het volgende congres in Kiental worden uitgenodigd. Verder zou hij ons introduceren in de shiatsu school van Berlijn. Gabriel Enzo van de FFST wilde ons graag terug zien voor het volgende shiatsu congres in Parijs. Sicilie en Gerona werden ook genoemd voor de toekomst.

Wat mij tenslotte nog ontroerde tijdens het afscheid was dat het hoofd van de FFST shiatsu school in Zuid Frankrijk, Marie Nicole, tegen Alan zei, dat Alan als docent de meeste indruk op de deelnemers had gemaakt door “zijn hart”. Ik weet dat dit een kromme zin is maar diegenen die Alan kennen, weten wat zij heeft bedoeld.

Shiatsu ondergaat nu een belangrijke ontwikkelingsfase. Van de meer naar buiten gerichte werkwijze zal het noodzakelijk zijn om onszelf meer innerlijk te verdiepen. Dit zal de steun geven die de mensen nodig hebben om nu, in de huidige verwarrende tijd, te kunnen overleven. Hierdoor zal shiatsu een belangrijke rol gaan spelen als stabiliserend steunpunt in het gezin en in de maatschappij. Wij hopen als school en als docenten daaraan onze bijdrage te kunnen blijven leveren.”

Anushka Hofman
22 Oktober 2009